

Vladimir Sorokin
**DOKTOR
GARIN**

PISTORIUS & OLŠANSKÁ

Doktor Garin je epický dobrodružný román, jehož autor nepřestává čtenáře udivovat ohňostrojem nápadů a mistrovskou schopností žonglovat formou. Pohrává si při tom s prvky žánrů satirického, dystopického, epistolárního, fantastického, objevují se v něm i útržky deníků, fragmenty laciných seriálových románů a další brakové literatury.

Jeho příběh je situován do blízké budoucnosti: většina evropských a postsovětských států se rozpadla, na jejich místě vznikla řada malých státeků, jež spolu vedou nekončící boje, stále významnější roli v celém euroasijském prostoru hrají Číňané a islamisté. Vedle lidí obývají svět také další bytosti – malí a velcí tvorové, štětinatí mutanti, žijící v lesních bažinách, zombie... A tímto fantaskním, rozvráceným a rozbouřeným světem nechává autor procházet svého hrdinu, humanistického intelektuála a lékaře Garina (jehož čtenář může znát již z dřívějšího románu *Vánice*).

Garin během svého putování z altajského sanatoria, zničeného při vypuknutí války, prochází řadou bizarních míst a prostředí – komunou ozbrojených anarchistů, úkrytem pašeráků drog, hraběcím dvorcem či sídlem obří statkářky, zažije ničující raketový útok na altajské hlavní město, při kterém ztratí svou milovanou ženu, je zajat lesním národem, který jej spolu s dalšími zajatci přinutí k otrocké práci... Jeho putování tak připomíná jinou slavnou knihu ruské literatury – Pasternakova *Doktora Živaga*, na niž Sorokin odkazuje nejen titulem, ale i řadou motivů, včetně u Sorokina doposud zcela neznámého motivu hluboké lásky, pomáhající jeho hrdinům přežít odloučení, chaos a vraždění a nalézt smysl života.

Vladimír Georgijevič Sorokin (1955) vyrůstal na moskevské periferii, v roce 1977 dostudoval Vysokou školu těžby ropy a zemního plynu, ale v oboru nikdy nepracoval. Odmítl vstoupit do Komsomolu, a tak byl po roce ze svého prvního zaměstnání v časopisu pro mladou literaturu *Smena* vyhozen. Začínal jako výtvarník, zabýval se knižní grafikou a konceptuálním uměním.

V roce 1985 publikoval pařížský časopis *A-Я* šest Sorokinových raných povídek a v témže roce opět ve francouzském nakladatelství Sintaxis vyšel jeho román *Fronta* (Očered'). V Sovětském svazu však Sorokinova díla vydávána být nesměla. Až v roce 1989 řížský časopis *Rodnik* otiskl několik spisovatelových povídek a postupem času Sorokin pronikl i do dalších časopisů.

Rokem 1992 se Sorokin dostal do širšího povědomí, když časopis *Iskusstvo kino* otiskl již zmíněný román v dialozích *Fronta*. Stále však byl považován „jen“ za experimentátora, o kterém si nikdo nebyl jistý, zda svými bizarními literárními obrazy násilí, nekrofilie a sexu pouze samoučelně šokuje, nebo skrze ně rozkrývá temné stránky moderního člověka i celé společnosti. Následující romány z něj však definitivně činí významného autora bestsellerů a všechny jeho nové knihy se prakticky vždy stávají literární událostí prvořadého významu. Světovou proslulost mu pak přináší zejména *Den opričníka*.

Nejvýznamnější knihy Vladimíra Sorokina:

Třicátá Marinina láska (Tridcataja ljubov Mariny, dokončeno

1983, první vydání francouzsky 1987; česky 1995)

Fronta (Očered', 1985; česky 2003)

Norma (Norma, 1994)

Teplý špek (Goluboje salo, 1999)

Srdce čtyř (Serdca četyrjoch, 2001)

Led (Ljod, 2002)

Trilogie (Trilogija – Puť Bro, Ljod, 23 000, 2005)

Den opričníka (Děň opričnika, 2006; česky 2009)

Cukrový Kreml (Sacharnyj Kreml, 2008)

Vánice (Metěl', 2010; česky 2011)

Telurie (Telluria, 2013; česky 2014)

Manaraga (Manaraga, 2017)

Doktor Garin (Doktor Garin, 2022)

PRIUS
PISTO

Vladimir Sorokin

DOKTOR GARIN

Pistorius & Olšanská
Příbram 2022

Tato kniha vyšla s laskavým přispěním Ministerstva kultury ČR

© 2021 by Vladimír Sorokin
Translation © Libor Dvořák, 2022

ISBN 978-80-7579-146-7 (PDF)
ISBN 978-80-7579-122-1 (tištěná kniha)

Hlas Zraku: Jeho rty se sešpulily v podlézavý úsměv.
Hlas Sluchu: A znovu se ptá: „Jakpak zdraví slouží?“

Velemir Chlebnikov
„Paní Leni'n“

„Miluji vás, doktore,“ zašeptala.

Anton Čechov
Pozdní květy

Část první

SANATORIUM ALTAJSKÉ CEDRY

Můj přelaskavý a v tuto chvíli daleký příteli, velevážený Platone Iljiči!

Jelikož ani na okamžik nepochybuji o tom, že naše doba, hnána náporom nelítostných živlů, vše uvrhne do temnot zapomnění, kojím se utopickou nadějí, že písemné doklady o naší epoše ji přece jen přežijí. Nesudte prosím příliš přísně moji vrtošivou umíněnost, ale chvílemi si připadám ne-li rovnou jako Strabón, pak rozhodně jako nový Pimen – a s tím se nedá dělat naprosto nic. Mou povinností je přinést svědectví. O minulosti. O budoucnosti. A samozřejmě o přítomnosti.

Nejdřív ale odpověď na vaši *čistě lidskou* otázku: žiji stejně jako dřív zdravě a poustevnický pokorně, ale vlastně docela dobře – na to, že se to vše odehrává ve stínu ohromujícího, monumentálního ohňostroje krvavé špíny, který vytrvale tryská a tryská a rozhodně se nechystá ochabnout. Bílé bombomety, remingtonisté s *rukama v krvi*, komunističtí kapitalisté, šmelinář a nicka, zhuāngshìpīn, *vražedná* sebranka, polská *recidivistka*, staří zabíjáci, lehounký deltaplán, Šaljapinův bas i Hsu Mu Junův kreativní hvízd na moskevském nebi – to vše je tu s námi podnes a navěky. Jako starý měkkýš jsem vděčný své silné ulitě – za to, že mi umožňuje setrvávat v klidu a nekroutit se z donucení. A také se zavčasů zvolna odplazit do mého milovaného pohraničního Sokolnického lesa, který bohudík ještě nebyl celý vykácen a spotřebován na rakve.

Vám prospívá zdravý vzduch Altajských hor, kdežto mně zase šesest lesů v okolí Moskvy. Hrnek cikorky ke snídani, kuřátko k obědu, skýva teplého chleba s kozím máslem, které stloukla má milovaná žena, a k tomu sedmikráskový čaj s medem z našich úlů k večeři – co víc vlastně spisovatel potřebuje?!

Můj malý červotočivý psací stůl, patřící podle našeho nelitostného kritika Vulfsona „beznadějnému, ale až otravně neúnavnému diletantovi“, se stále ještě nerozpadl, ruka drží husí brk a nohy zase celé tělo.

Moje žlutá aktovka, kterou tak dobře znáte, se utěšeně plní.

Každopádně Vám bez sebemenších rozpaků mohu oznámit, že za poslední tři dny v Moskvě k žádným vyloženě tektonickým otřesům nedošlo. Popravy jsou prozatím pozastaveny. Chvála Bohu! Moje věci ovšem zatím nikdo netiskne. Bohužel! Jenže já mám stále na mysli Vaše moudrá slova, jimiž jste mě vyprovázel na konci léčení ve svém zázračném sanatoriu: „Neztrácejte naději. Naděje – to nejsou šaty.“ Vždy jste se vyjadřoval ve svrchovaně moudrých a zároveň záhadných úslovích a podobenstvích, jejichž smysl mi docházel až posléze. Po sedmi měsících jsem Vašemu altajskému žehnání na rozloučenou konečně porozuměl: skutečná naděje se obnosit nedá, tu si nemůžete stáhnout, vyprat a zase si ji obléknout. Protože jakmile ji na chvíli odložíte, přestanete doufat! To už pak opravdu není naděje, ale kus šatstva. Skutečnou naději musíme milovat, i když už je trochu ušmudlaná! Proto já tu svou do žádné čistírny neponesu. Doufal jsem, doufám a doufat budu.

To jsou v zásadě všechny novinky.

Cítím se obstojně. Záchvaty žádné. Na Glašu už se s těžítkem v ruce nevrhám. Příznaky se také neobjevují. Takže za fortissimo vivacissimo svého odchodu z Vašeho chrámu zdraví se naprosto na nikoho nehněvám. V našem šíleném a hnisavě veselém světě se dějí i onačejší věci. Pro mou psychosomatiku jsou tři a půl měsíce místo šesti naprosto dostačující.

Pročež i nadále zůstávám Vaším věčným a věrným přítelem, důsledným obdivovatelem vašeho aeskulapského nadání a svrchovaně oddaným literárním měkkýšem se žlutou aktovkou.

Jevsej Avigdorovič Voskov

P.S. Dovolte mi ještě jednou Vám poděkovat za své uzdravení. Za vaši metodu, za psychiatrickou hypermodernu. Na to na všechno nezapomenu nikdy – doktora Garina s jeho blackjackem si vybavím i na smrtelné posteli.

P.P.S. Také mi prosím dovolte připojit k dopisu několik úvodních kapitol mého nového veselého humanistického (a už teď těžce zkoušeného!?) románu. Jakákoli Vaše reakce mě mimořádně potěší, byť by byla sebenelítostnější.

Garin přejel prokouřeným nehtem po hologramu s dopisem, který se vznášel v jitřním prosluněném vzduchu nad jeho pracovním stolem. Z hologramu začal pomalu proudit text románu:

Jevsej Voskov

MILK'N'ROCK

ANEB

K ČEMU JE TI AMERIKA, JOHNNY?

Román

I

26. března 1953 nenapodobitelně rezolutní Lavrentij Berija zatkl a popravil odporné a v pozdněbolševické mizantropii a nepřítelosti beznadějně uvízlé Chruščova, Žukova, Vorošilova, Molotova a Kaganoviče a vyhlásil Nový NEP.

V těchto nepřehledných dobách zcela spořádaná a vskutku bohobojná rodina Bobrovových tiše a nenápadně přežívala ve své beznadějně útulné vísce Ropšino na řece Pachře. Nové myšlenky z Kremlu zavanuly jako jarní vítr. Petrova rodina, utýraná poválečným chorobným a ve své ubohosti zcela bezvýhodným kolchozním životem, vzhlížela k tomuto závanu velkých změn jako první sněženky k nebi.

„Mlíko...“ pronesl Petr, sotva vstoupil do chléva, který se mu podařilo za cenu nelidského úsilí alespoň trochu poopravit, a pohlédl na vyzáblou kravku Dcerunku, přežvykující nahnilé seno.

V pološeru chléva, zaplaveného hutnou životadárnou vůní hnoje, ho najednou napadla věc naprosto jednoduchá a jasná: spojí se s bratry Ivanem, Fjodorem a Pavlem a k tomu se švagrem Čapíškou, vezmou si ve spořitelně úvěr, nakoupí dvanáct krav, pár tažných koní, sekačku a odstředivku – a pak už jen budou vyrábět máslo, tvaroh, smetanu a to všechno vesele prodávat v Moskvě...

Přesně ve stejném okamžiku seděl v dalekém Kansasu s kytarou v ruce pohledný mladý muž jménem Johnny Uranoff u televize a sledoval zprávy z dalekého Sovětského svazu; najednou strnul, jako by ho štípla dotěrná, nebezpečná a nelítostná kansaská vos, takže kytaru odložil, ze všech svých mladých, junácky nekompromisních sil se plácl do kolen a zvolal:

„Rock'n'roll!“

Garinův prst zavřel jak dopis, tak přílohu.

„Plž nůž nenabrousí...“ zamumlal si doktor pod nos, zvrátil se do opěradla pohodlného *chytrého* křesla, které se pod jeho zády ihned mručivě zahýbalo, vytvarovalo se do potřebné ranní polohy a zahájilo masáž.

Garin otevřel novou krabičku papiros Ural, jednu vytáhl, poklepal náustkem z tuhého papíru po víčku, ten si pak zastrčil mezi masité rty, trvale nesoucí ropuší, nespokojeně utrápený výraz, škrtl sirkou, zapálil si, vyfoukl dým a v mručícím křesle se uvelebil ještě pohodlněji.

Nasadil si na velký, síť fialových žilek potažený nos cvikr a pohlédl do širokého trojdílného okna. Cedrový les, který zaplavilo světlo ranního slunce, při pohledu odsud, z prvního patra sanatoria, věčně nateklé Garinovy oči vždy potěšil. Kouřil dál a s hlučnou rozkoší dým vtahoval a zase vyfukoval. Bledě blankytné dubnové nebe na východě bylo potažené skoro neviditelnými péřovými oblaky, připomínajícími skvrnky přepuštěného másla. Pootevřeným oknem sem dolétaly hlasy tokajících drozdů.

Garin mohutnou rukou shrábl ze stolu prázdnou krabičku od papiros a mrštil jí do odpadkového koše. Případalo mu, jako by s ní vyhodil i včerejšek – celý zmatený, dlouhý, úmorný a nepřínášející uspokojení.

„Teplo není chlad...“

Dokouřil, počkal, až masáž doběhne, pak vstal a přistoupil k oknu. Doširoka rozprostřený les, zalitý sluncem, tvořily převážně cedry, mezi nimiž se tu a tam černaly smrky a tyčily se i bělostné kmeny bříz, posetých krůpějemi bobtnajících zelenavých pupenců. Za lesní lavinou, prostírající se do dále, se modraly Altajské hory s bílými sněhovými čepicemi.

„Jaro přišlo, smrt nenašlo...“ broukl doktor a jeho tuhý nehet navykým pohybem cvrkl do okenního skla.

Jaro přišlo v tomto roce brzy, dokonce až příliš brzy. Sníh roztál už na samém začátku dubna, udržel se jen tu a tam ve stínu lesa, kdežto kolem chomáčů mechu a staré trávy vyrazily sněženky, bělostné sasanky a fialové kandíky; pupence na keřích už taky pukaly. Celý les ale opanovali drozdi, rámusící drozdi. Jitřní záplava jejich hlasů přehlušovala jak daleké tetřeví trylky, tak ospale tlukoucí slavíky či osaměle se připomínající kukačku.

Garin přistoupil ke stolu a stiskl knoflík staromódního selektoru, pamatujícího ještě sovětské časy.

„Ano, Platone Iljiči,“ ozval se hlas jeho sestry-sekretářky.

„Jdeme na vizitu, Mášo.“

„Už vás očekáváme.“

Přešel přes celou prostornou pracovnu, otevřel šatní skříň, v níž visel jeho tmavohnědý kašmírový převlečník, šedý oblek a bílý plášť. Plášť si navlékl a zapínaje si knoflíky vykročil k zrcadlu, přičemž si tiše zabroukal: „Ne, to ne, nikoli tebe mám horoucně rád!“ V zrcadle se odrazil šéflékař sanatoria Altajské cedry v celé své impozantní podobě: zjevil se v něm vysoký plný dvaapadesátiletý muž s vyholenou lebkou, masivním obličejem s výraznými ústy a mohutným plnovousem, už lehce protkaným šedinou. Knír si stejně jako lebkou holil. Na velkém umíněném nose se třpytil zlatý skřípec, jehož řetízek si prsty bílými a buclatými jako bavorské klobásky připínal beze spěchu ke knoflíku pláště. Když byl hotov, prohlédl si nateklýma očima svůj odraz v zrcadle ještě jednou, uhladil si plášť, vrazil ruce do hlubokých kapes, v jedné nahmátl zapalovač a ve druhé santalový růženec. Pak se lehce zhoupnul na titanových nohách, matově zářících pod pláštěm v jitřním

slunci a obutých do polobotek světle žluté barvy. V sanatoriu doktor kalhoty zásadně nenosil a své kovové dolní končetiny nikterak netajil. Na úvodní ostýchavě překvapenou otázku kolegů „proč?“ odpověděl lakonicky:

„Ewige Erinnerung!“*

Dál už se ho nikdo na nic neptal.

Garin se prudce otočil, přistoupil k protější stěně s velkou mapou Altaje, posetou pestrobarevnými praporky na špendlících, pohlédl na starý německý barometr, signalizující pěkné počasí, a s hřebíku sejmul černý gumový obušek blackjack velikosti a tvaru pivní láhve s koženou smyčkou na slabším konci. Tou provlékl svou levičku a vykročil do chodby. Pak se rozmáchlým krokem vydal ke světlému vestibulu na konci a obuškem se popleskával po stehnu. Titanové nohy v chůzi nevydávaly žádný specifický zvuk.

V hale seděli na béžových pohovkách dva lékaři, tři zdravotní sestry a dva statní sanitáci. Jakmile spatřili blížícího se Garina, všichni ihned vstali.

„Dobré jitro, panstvo!“ pozdravil je už zdálky hlasitě Garin.

„Dobré jitro, Platone Iljiči!“

Garin k nim přistoupil, doktorům podal ruku a ti ji s lehkým věcným pokývnutím stiskli. Sestry udělaly pukrle a sanitáci se uklonili.

„Jak to tak vypadá, jaro nám dál přeje!“ pronesl Garin nahlas a dunivě, ale v tom hlasu jako by zároveň zazníval pečlivě tajený úlek z jeho zvukné rozhodnosti.

„Tentokrát přišlo přesně o měsíc dřív,“ pousmál se starší z obou lékařů, Andrej Sergejevič Štern – dlouhý a vyzáblý jako bidlo, s dýňovitou proplešatělou hlavou a protáhlým, jakoby velbloudím obličejem, v němž byl nápadný odchlíplý spodní ret.

„I křivatce už kvetou,“ hlásila doktorka Paková, subtilní dáma v hranatých brýlích a s krátce, po chlapecku zastříženými vlasy. „Vskutku k neuvěření!“

„Je to jaro všem pro potěchu,“ usmála se kyprá přívětivá blondýnka, hlavní sestra Olga. „Na jaře je to veselejší než v zimě, no nemám pravdu?“

*Věčná připomínka! (něm.)

„Veselejší ano!“ zaburácel Garin. „Obzvlášť pro drozdy...“

„Fakt je, že nenechají člověka pořádně se vyspat,“ pokývala úhlednou hlavinkou sestra-sekretářka Máša s černým obočím a neklidnýma očima, tvářící se jako vždy poněkud nadutě. „Už čtvrtou noc si musím brát špunty do uší!“

„Je to drozdí vpád!“ Garin se hlasitě poklepal po titanovém lýtku. „Invaze! Náhlá nemoc lesa! Ale kdo by z ní neměl radost? Kdo by byl proti? Všichni jsme pro!“

„Jenže co jarní zhoršení zdravotních potíží?“ ušklíbl se trpitelky Štern a spodní ret vyšpulil, jako by všechny zapřísahal. „U tří už to propuklo. Dřív než obvykle.“

„Asi u Angely, co? A u Justina...“

„Taky u Šinzóa.“

„U Šinzóa? Tak to bych nečekal!“

„Ano, jinak vypadá vyloženě asymptomatický.“

„Asymptomaticnost, můj drahý doktore Šterne, není moucha v jantaru!“ Garin se znovu zvučně poklepal po titanové noze. „Prohlédnu ho hned po snídani, jako prvního! Tak už pojďme, pojďme!“

Zamířil k širokému schodišti z altajského žltorůžového mramoru a poklepáváje blackjackem po zábradlí začal stoupat vzhůru. V prvním patře sanatoria se nalézaly nemocniční pokoje, bylo jich v Altajských cedrech celkem dvaatřicet. Toho neobyčejného jara tu však bylo pouhých osm pacientů. Sanatorium si pronajali celé, a to tak rychle a nečekaně, s takovou finanční nabídkou a v atmosféře takového nátlaku státních úřadů, že majiteli zotavovny nezbylo než na dobré renomé dosti proslulého zdravotnického zařízení zapomenout a dosavadní pacienty i za cenu značných skandálů propustit do domácího ošetření.

Nadstandardní pokoje, jichž bylo celkem dvanáct, se nalézaly v pravém křídle, kam zdravotníci prošli chodbou vyzdobenou obrazy altajských impresionistů.

Saniťák zaklepal na dveře pokoje č. 1, ale společně s kolegou zůstal na chodbě. Ostatní vstoupili dovnitř. Byly to vlastně dvě místnosti s velkými okny, s pohodlnou manželskou postelí a malým salónkem s koženými křesly, s audiověží, akváriem, spoustou

pokojoyých květin a koupelnou, jejíž dveře byly otevřené. Pacient zrovna trůnil na záchodové míse a čistil si zuby.

„Good morning, Donald!“ nakoukl Garin do koupelny.

Pacient si čtyřprstou rukou vytáhl kartáček z obrovitých úst, štavnatě si odplivl a hlubokým hrudním falzetem pronesl:

„Heavens to goddamn Betsy, it is a good morning!“*

„Sleeping? Feeling? Appetite?“ držel se Garin dál své nanejvýš prostinké angličtiny.

Pacient si kartáček strčil zpátky do úst a pokračoval v čištění zubů.

„Complaints? Wishes?“

Pacient hlasitě a táhle vypustil plyny, utrl si z role toaletního papíru, vytřel si zadnici, ukazovákem bez nehtu stiskl tlačítko splachovačla, praštil sebou na kachlíkovou podlahu, po masitých bílých hýždích se vydal k židli, stojící u umyvadla naproti míse, opět na hýždích si obratně nadskočil a pohodlně se na ní usadil. Aniž by Garinovi a jeho svitě věnoval sebemenší pozornost, vytáhl kartáček z úst, ze sklenice si lokl vody, obrovskou hubu si odporně nahlas vykloktal a přímo do zrcadla vyprskl kalně bílý proud. Počkal, až se jeho obraz tím svinstvem zase prodere, usmál se na sebe a pronesl:

„Hi, Donald!“

Z krabičky vylovil papírový ubrousek, otřel si jím to, čemu by se snad dalo říkat obličej, zmuchlal ho a odhodil na zem, pak se chopil flakónku s dezodorantem a začal si hojně zkrápět to, čemu by se snad dalo říkat tělo. Pacienta jménem Donald v zásadě tvořila obrovská bílá zadnice, místy posetá shluky drobných ryšavých pih. V horní části zadnice se nalézala velikánská pyskatá huba, cosi jako plochý nos i s chřípím a vlastně krásné oči, pětikrát větší než lidské. Z oblých boků zadnice čněly dvě tenké a obratné čtyřprsté ruce. Vpředu dole, kde bývá pohlavní orgán, se dala spatřit jen hladká prázdnota.

Ostatních sedm klientů sanatoria vypadalo fyziologicky naprosto stejně. Jejich zadnice se lišily jen tvarem a odstínem pleti, oči

*Jaký dojebaný, nádherný ránko! (ang.)

zase délkou a barvou řas, popřípadě barvou rohovky. Donald měl řasy světlé, kdežto oči bleděmodré. Když flakónek odložil, otočil se ke Garinovi:

„See you later, doc! Karašo?“

„Dobrá,“ přikývl spokojeně Garin a společně s ostatními apartmá opustil.

„Ten je stabilní!“ pronesl už v chůzi a Máša si udělala zelenou poznámku do průhledných desek.

„Na pokoji došel bourbon,“ hlásil jeden ze sanitáků.

„Good!“ klepl se po koleni Garin.

Saniták zaklepal na dveře č. 2 a ihned je otevřel. Nemocniční pokoje v sanatoriu neměly žádné zámky. Garin vstoupil dovnitř:

„Buon giorno, Silvio!“

Pěstěný opálený pacient ležel v posteli pod příkrývkou, kouřil a díval se na hologram, na němž pod vodopádem pobíhaly nahé dívky. Jakmile spatřil šéflékaře, vypnul hologram, cigaretu zamáčkl do popelníku, příkrývku ze sebe shodil, seskočil na podlahu, po hýždích se horempádem rozběhl ke Garinovi a skočil mu na prsa:

„Buon giorno, signor dottore!“

Doktor, který Silviovy zvyky dobře znal, ho navyklým pohybem sevřel v náručí. Silvio Garinovi mlaskl pusou přímo do plnovousu, ústa se mu roztáhla v radostném úsměvu, ani na doktorovu úvodní otázku nečekal a rovnou odpověděl:

„Fine, fine, I'm always fine!“

Anglicky mluvil zhruba stejně jako šéflékař.

„Sleeping? Feeling? Appetite?“

„Eccellente!“

„Complaints? Wishes?“ Garin prsty cítil jeho teplé, drsné, místy ochablé hýždě.

„No complaints! Only wishes! But you know everything about my wishes, signor dottore!“ rozchechtal se Silvio do Garinova plnovousu.

„Jasně, že vaše přání znám!“ zasmál se i doktor, opatrně Silvia postavil na zem a skláněl se nad ním jako Sabaoth. „Je báječné, když si pacient něco přeje! To znamená, že všechno probíhá dobře.“

Jen vás moc prosím, drahý Silvio – nezapomínejte na svou porušenou peristaltiku. Večer žádné bílé víno! Ani sladkosti! Ani tučné jídlo!“

„Peristaltika! Jak rád bych na ni zapomněl! Jenže na ni naopak myslím, krucipráce! Proto si večer dávám jen sklenku červeného, víc rozhodně ne, signor dottore! A místní sladkosti mě nelákají vůbec. Protože copak se nějaké sladkosti dají srovnat s cannoli mé nebožky maminky?! Kdo na světě dnes umí udělat podobné cannoli? Nikdo! Po smrti mé maminky se svět změnil k horšímu, ale to vy víte lépe než já, můj drahý!“

„Jenže my musíme směřovat vpřed, Silvio.“

„Jistě – s drzou tlamou a optimismem!“ zařehonil se Silvio a vyskočil na postel. „Co nám taky zbývá! Dáme si dnes u oběda po sklence?“

„Po půl sklence!“

„D'accordo!“

„Opravdu jste spal dobře?“

„Skvěle!“

„Tak to máme radost.“

„Jste všichni báječní, doktore – vy, vaši asistenti i vaše sestřičky!“ A Silvio poslal celé Garinově svitě vzdušný polibek. „Líbí se mi tu čím dál tím víc!“

„To jsme rádi,“ usmála se na něj doktorka Paková.

„Naše sanatorium je unikátní,“ ohrnul spodní ret Štern.

„Bravo!“

„Tak pěkný den!“ Garin se otočil směrem k východu, ale Silvio ho chytil za spodní lem pláště.

„Signor dottore, please, blackjack!“

A otočil se k němu zadkem.

Garin svůj blackjack namířil na levou Silviovu půlku. Do kůže na jeho zadnici se s praskotem zakously modravě bílé elektrické výboje.

„O, Dio!“ zakvílel Silvio.

Garin obušek namířil na druhou hýžd' a znovu stiskl tlačítko.

„Porca Madonna!!!“ zaúpěl Silvio na celý pokoj.

„Hodně zdraví!“ konstatoval šéflékař rusky, když kúru ukončil.

Silvio se svalil na postel, otočil se na záda, sevřel ruce v pěst a vztyčil oba palce. Pak se vydýchal a posadil se:

„To je... velkolepé. Velkolepé! Nejlepší ze všech léků na světě! Jste génius, signor Garin! Člověku po ránu nic nepročistí mozek líp než váš blackjack!“

„Díky za uznání!“ uklonil se Garin a vyšel na chodbu.

„Taky stabilní,“ utrousil směrem k Máše.

Obyvatel apartmánu č. 3 ležel v posteli a přikrývku měl přitaženou až k očím. Rozhodně ale nespal. Na příchozí nijak nereagoval a neodpověděl ani na Garinův ranní pozdrav. Šéflékař přisedl k němu na lůžko, přikrývku odhrnul a přiložil dlaň tam, kde normální člověk mívá čelo.

„Teplotu nemám, jsem zdrav,“ promluvil konečně pacient a zahleděl se kamsi mimo Garina.

„What's happened, dear Justin?“

Doktor ho uchopil za ohebnou ruku a nahmátl puls.

„A puls bude taky normální, tím jsem si jist...“

„Trochu zpomalený. Co vás trápí?“

„Sny, přece sny...“

„Už zase?“

„Ano.“

„Dobře. Přijďte po snídani. Probereme to a rozhodneme se, co dál.“

„Ale to se dá převyprávět hned!“ Justin zvedl ohebné ruce na polštář a založil si je do týla. „Všechno souvisí s místními bahenními koupelemi.“

„Ale v altajském jílu je velká síla,“ opáčil Garin, sejmul skřípec a zahleděl se do pacientových krásných hnědých očí.

„No právě! Přesně to jsem jim také řekl.“

„Komu?“

„Přece poslancům! Předstoupil jsem před ně s novou iniciativou, což je povinná plošná bahenní léčba všech našich občanů. A musím konstatovat, že to byl jeden z mých nejlepších projevů. Mluvil jsem a mluvil... jako už dávno ne! S obrovským zápalem, nadšeně, obsažně a zároveň poutavě. A ty argumenty, jaké jsem uváděl! Mluvil jsem o zdraví národa i o nových perspektivách, které

se všem občanům země po bahenní léčbě otevřou. O starých lidech, kteří se tak dočkají nového života, či zase o mládeži, která tím pádem bude nejzdravější na světě. O ženách, jež budou rodit výlučně zdravé děti. O následném růstu průmyslové výroby, o ekonomickém skoku, o rozkvětu celé země, nových fantastických výhledech, o všeobecném požeňání a štěstí. Parlament mě poslouchal se zatajeným dechem. Mám vytríbený cit pro jakékoli publikum, před nímž mluvím. A poslanci doslova strnuli. Bylo to... skvělé. Svou řeč jsem uzavřel prohlášením, že nás všechny čeká jen a jen štěstí! Jenže místo bouřlivého potlesku... místo aplausu... místo toho všeho...“ Justinův hlas se zachvěl, „místo očekávaného...“

„Neberte si to tolik, můj drahý,“ pohladil ho Garin po ruce.

„Místo potlesku... se rozchechtali. Docela jednoduše... mě zasměšnil!“

Pacient se rozeštkal. Z jeho velkých očí vytryskly slzy.

Garin ho dál hladil. Ostatní stáli mlčky kolem.

Když se Justin dosyta vyplakal, popotáhl nosem, k němuž Garin okamžitě přiložil papírový ubrousek. Pacient se vysmrkal a ztěžka si povzdechl:

„Hned nato vstal šéf zelených ve sněmovně a prohlásil: právě jste se přesvědčili, dámy a pánové, nakolik se naše státní moc vzdálila lidu. A všichni mu hned nadšeně zatleskali. Ne mně, ale tomu beznadějnému populistovi! Tak jsem řekl: Nerozumím vám! – Ach tak, vy nerozumíte! Tak si pořádně protřete oči, pane premiére, a postavte se laskavě na pevnou zem! A celá sněmovna znovu začala rytmicky tleskat: Na zem, na zem, na zem! Aniž bych cokoli chápal, sestoupil jsem z tribuny dolů na podlahu. Jenže vtom... v tu chvíli, pane doktore...“

Jeho hlas se opět roztrásl.

„Klid, příteli, klid...“ hladil jeho oblé čelo doktor.

„Najednou... jsem pochopil, že místo podlahy je všude bahno, samé bahno! Lepké... černé... bahno! A oni se rozeřvali: My všichni v tom jílu vězíme už dávno! Tak jsem vyběhl z parlamentu ven... a... kolem... všude kolem, úplně všude... bylo jen bahno a zase bahno! A já se do toho bahna propadal! A začal se v něm topit!!!“

Pacienta znovu roztrásl vzlyky.